

Republika Hrvatska
Općinski sud u Kutini
Hrvatskih branitelja 4
44320 Kutina

Poslovni broj: P-258/2023-17

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Kutini, u ime Republike Hrvatske, po sucu pojedincu Draženku Stanušiću, u pravnoj stvari tužiteljice Vesne Grečan iz Kutine, Augusta Šenoe 38, OIB: 65989153880, zastupane po punomoćnici odvjetnici Ani Posavčić iz Kutine, Kolodvorska 3/I, protiv tuženika OTP banka d.d. iz Splita, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Žurić i Partneri d.o.o. iz Zagreba, Savska cesta 32, radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne glavne rasprave 23. travnja 2026. godine u nazočnosti punomoćnika stranaka i tužiteljice osobno, te objave presude, temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 111/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, dalje: ZPP), 2. lipnja 2026.,

r i j e š i o j e

Odbija se prigovor mjesne nenadležnosti uloženi od strane tuženika.

p r e s u d i o j e

Usvaja se tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi:

"I. Utvrđuje se da su nišetne odredbe Ugovora o kreditu br. 060612495166 koji su dana 12.06.2006. zaključili tužiteljica Vesna Grečan i tuženica OTP banka d.d., i to odredba čl. 1.4. i 1.5. Ugovora o kreditu br. 060612495166 od 12.06.2006., a kojim odredbama je tuženica povrijedila interese i prava tužiteljice tako što je koristila nepoštene ugovorne odredbe kojima je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane uz CHF, a koja je nišetna.

II. Nalaže se tuženici OTP banka d.d. na ime više uplaćenih iznosa po osnovi nišetnih odredbi o valutnoj klauzuli isplatiti tužiteljici Vesni Grečan iznos od 7.473,68 € zajedno sa zateznim kamataima računajući ove na iznos od:

1,45 € od 21.10.2008.,
0,21 € od 21.11.2008.,
20,52 € od 21.01.2009.,
23,13 € od 21.02.2009.,

11,97 € od 21.03.2009.,
12,63 € od 21.04.2009.,
14,30 € od 21.05.2009.,
10,25 € od 21.06.2009.,
10,98 € od 21.07.2009.,
9,77 € od 21.08.2009.,
10,08 € od 21.09.2009.,
7,93 € od 21.10.2009.,
11,57 € od 21.11.2009.,
13,60 € od 21.12.2009.,
19,20 € od 21.01.2010.,
21,99 € od 21.02.2010.,
28,48 € od 21.03.2010.,
28,19 € od 21.04.2010.,
37,06 € od 21.05.2010.,
42,06 € od 21.06.2010.,
45,79 € od 21.07.2010.,
56,58 € od 21.08.2010.,
57,77 € od 21.09.2010.,
60,30 € od 21.10.2010.,
57,33 € od 21.11.2010.,
81,61 € od 21.12.2010.,
77,13 € od 21.01.2011.,
79,25 € od 21.02.2011.,
84,98 € od 21.03.2011.,
79,75 € od 21.04.2011.,
92,58 € od 21.05.2011.,
111,60 € od 21.06.2011.,
130,37 € od 21.07.2011.,
86,21 € od 21.08.2011.,
37,42 € od 30.08.2011.,
16,68 € od 09.09.2011.,
117,56 € od 21.09.2011.,
101,31 € od 21.10.2011.,
105,22 € od 21.11.2011.,
113,09 € od 21.12.2011.,
120,54 € od 21.01.2012.,
121,98 € od 21.02.2012.,
119,20 € od 21.03.2012.,
118,74 € od 21.04.2012.,
122,85 € od 21.05.2012.,
122,50 € od 21.06.2012.,
118,55 € od 21.07.2012.,
116,75 € od 21.08.2012.,
110,45 € od 21.09.2012.,
119,46 € od 21.10.2012.,
120,85 € od 21.11.2012.,
119,63 € od 21.12.2012.,
106,39 € od 21.01.2013.,
113,12 € od 21.02.2013.,

117,20 € od 21.03.2013.,
121,22 € od 21.04.2013.,
108,83 € od 21.05.2013.,
107,10 € od 21.06.2013.,
107,40 € od 21.07.2013.,
109,34 € od 21.08.2013.,
115,07 € od 21.09.2013.,
115,35 € od 21.10.2013.,
116,81 € od 21.11.2013.,
120,51 € od 21.12.2013.,
113,71 € od 21.01.2014.,
122,38 € od 21.02.2014.,
123,52 € od 21.03.2014.,
120,58 € od 21.04.2014.,
117,62 € od 21.05.2014.,
118,05 € od 21.06.2014.,
122,20 € od 21.07.2014.,
123,48 € od 21.08.2014.,
125,71 € od 21.09.2014.,
127,95 € od 21.10.2014.,
131,02 € od 21.11.2014.,
129,70 € od 21.12.2014.,
228,71 € od 21.01.2015.,
131,41 € od 21.02.2015.,
131,41 € od 21.03.2015.,
131,41 € od 21.04.2015.,
131,41 € od 21.05.2015.,
131,41 € od 21.06.2015.,
131,41 € od 21.07.2015.,
121,94 € od 21.08.2015.,
9,47 € od 09.09.2015.,

131,41 € od 21.09.2015. do 31.07.2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01.08.2015. do 31.12.2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećane za tri postotna poena, od 01.01.2023. pa do 29.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referente stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana."

III. Odbija se dio tužbenog zahtjeva tužiteljice koji glasi:

"Nalaže se tuženici OTP banka d.d. na ime razlike u glavnici utvrđenoj prilikom obračuna konverzije isplatiti tužiteljici Vesni Grečan iznos od 2.663,16 € zajedno sa

zateznim kamatama računajući ove od 13.01.2016. do 31.12.2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećane za tri postotna poena, od 01.01.2023. pa do 29.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana."

IV. Odbija se prigovor prijeboja tuženika koji glasi:

"Utvrđuje se da postoji tražbina tuženika prema tužitelju koja iznosi 4.623,39 eura."

V. Nalaže se tuženici OTP banci d.d. naknaditi tužiteljici Vesni Grečan parnični trošak u iznosu od 888,00 eura sa zateznim kamatama računajući ove od dana donošenja presude pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi tvrdi da je s tuženikom sklopila ugovor o kreditu 12. lipna 2006., na iznos 75.000,00 CHF s primjenom valutne klauzule švicarski franak po srednjem tečaju za CHF tuženika i plaćanje u 180 mjesečnih obroka.

Tužiteljica se sukladno odredbama članka 1.4. i 1.5. predmetnog Ugovora o kreditu, obvezala tuženiku iznos kredita plaćati u jednakim mjesečnim anuitetima u roku otplate od 180 mjeseci, u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženog za CHF važećem na dan dospijeca, a to prema otplatnom planu koji je uručen tužiteljici po isplati kredita, a koji anuiteti dospijevaju na naplatu zadnjeg dana u mjesecu, s time da prvi anuitet dospijeva na naplatu istekom mjesec dana od dana prijenosa kredita u otplatu.

Odredbom članka 1. Ugovora o kreditu, tužiteljica je preuzela sve eventualne rizike promjene valutne klauzule. Prilikom sklapanja ugovora tužiteljici nisu bili prezentirani mogući rizici nekontroliranog rasta tečaja švicarskog franka, kao i uvećanja mjesečnog anuiteta uslijed rasta tečaja švicarskog franka. Značaj neravnoteže zbog valutne klauzule u švicarskim francima je tim veći što prosječni potrošač nije mogao znati za rizik tečaja švicarskog franka, nego je mislio da je svaka strana sklapanjem ugovora prihvatila samo opći valutni rizik, koji je još veći zbog toga

što se i ugovorna kamata naplaćuje u kunama prema tečaju švicarskog franka. S tim u vezi razvidna je činjenica, kako u označenom ugovoru o kreditu postoji ne samo jedan, nego čak dva promjenjiva elementa (valutna klauzula vezana za švicarski franak i promjena kamatne stope), koja sama po sebi ukazuje, da se u ovom slučaju radi o nepoštenim ugovornim odredbama, temeljem koje tužiteljica u trenutku sklapanja ugovora o kreditu, pa tako ni danas, nije znala niti je mogla znati koliko će uopće iznositi glavnica, a koliko kamata, odnosno nije znala koliko će iznositi njezina kreditna obveza.

Presudom Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj: PŽ-6632/2017, od 14. lipnja 2018., u točki I. potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj: P-1401/12, od 4. srpnja 2013., u dijelu točke 1.,2.,3.,4.,5.,6., i 7 izreke, kojom se utvrđuje, da je između ostalih i ovdje tužena, "u razdoblju od 1. 6. 2004. do 31. 12. 2008., povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključena i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirala o bitnim parametrima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), u razdoblju od 1.6.2004. do 6.8.2007., i to člancima 81, 82 i 90, a od 7.8.2007. pa do 31.12.2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07-133/09) i to člancima 96 i 97 Zakona o zaštiti potrošača i suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima". Kako prema odredbi članka 138. a Zakona o zaštiti potrošača (NN, br. 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13.) odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. tog Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku individualne pravne zaštite, tako se navedene presude u ovom slučaju odnose i na ugovorni odnos između tužitelja i tuženika. (sada čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača NN. br. 41/14 i 110/15). Osim navedenog, člankom 502 c. Zakona o parničnom postupku((NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14), propisano je, da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje presude iz kolektivnog spora, te će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

U navedenim odlukama sudovi su zauzeli shvaćanje, a polazeći od činjenica: - da su odredbe koje su se odnosile na ugovorenu promjenjivu kamatnu stopu te odredbe u kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak bile sastavni dio standardnoga ugovora o kreditu unaprijed sastavljenoga od banke; - da se o tim odredbama nije s potrošačem pojedinačno pregovaralo, niti je potrošač imao utjecaj na njihov sadržaj; - da je tim odredbama, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, potrošaču nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u

vrijeme sklapanja ugovora; - kako takve ugovorne odredbe uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita na njihovu štetu, što je suprotno temeljnim načelima obveznoga prava – načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje, načelu zabrane zlouporabe prava – pa su one nepoštene, odnosno u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZZP/03 odnosno čl. 102. ZPP te su ugovorne odredbe ništetne. Tužiteljica posebno ističe, da Zakon o parničnom postupku propisuje postupak u slučaju tužbi radi zaštite kolektivnih interesa i prava, pa je tako odredbom čl. 502.c ZPP-a propisano, da fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama pozvati se na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava, a u kojem je slučaju sud vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se fizička ili pravna osoba na njih pozvati. Stoga se tužiteljica poziva na pravno utvrđenje iz navedenih Presuda kojima je utvrđena ništetnost odredbi kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula), a konkretno u ovoj parnici se poziva na pravno utvrđenje iz navedenih Presuda kojima je utvrđena ništetnost odredbi kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula).

Tužiteljica također ističe, da su sudovi zaključili kako su banke, pa tako i ovdje tuženik, znale za opisani rizik koji sa sobom nosi švicarski franak kao valuta utočišta, a nisu na adekvatan način unatoč svijesti o tome da potrošači, a ovdje tužiteljica to ne zna i da joj je zbog toga odredba kojom su glavnicu vezali za švicarski franak nerazumljiva, o tome obavijestile potrošače, na način da svaki potrošač dobije i razumljivo upozorenje, kako bi na temelju toga bio u mogućnosti donijeti informiranu odluku hoće li prihvatiti rizik koji nosi odredba kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak ili neće. Nadalje, tužiteljica ističe, da su sudovi ocijenili, da u opisanim okolnostima ni jedna od tuženih banaka pa tako i ovdje tuženi nije u odnosu na osobe i interese potrošača, a ovdje tužiteljicu postupala obzirno, savjesno, moralno ni pošteno, te da je u trenutku ugovaranja spornih odredbi kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak došlo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa tako i ovdje tužiteljice. Tužiteljica sukladno svemu prethodno navedenom ističe, kako je razvidno, da su odredbe predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula ništetne, i da se te odredbe među strankama nisu mogle primijeniti, te da tuženik nije imao pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi, pa je tako sukladno čl. 323. Zakona o obveznim odnosima tuženik dužan vratiti tužiteljici sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnim. Tužiteljica tako, dakle, ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta i to kao razliku između iznosa kojeg je platila na temelju obračuna promjene valute po srednjem tečaju tuženika i iznosa obračunatog prema početnom tečaju CHF.

Slijedom navedenog, tužiteljica navodi, a imajući u vidu, da je Ugovor o kreditu djelomično ništav, i to odredbe točke 1. Ugovora o kreditu kojom je propisano, da se kredit ugovara u valuti, a isplaćuje u kunsjoj protuvrijednosti u jednakim mjesečnim

anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženog za CHF važećem na dan dospijeca, a to prema otplatnom planu koji je uručen tužiteljici po isplati kredita, a koji anuiteti dospijevaju na naplatu zadnjeg dana u mjesecu, a prvi anuitet dospijeva na naplatu u mjesecu koji slijedi iza mjeseca u kojem je kredit iskorišten, tuženik je u obvezi tužiteljici vratiti preplaćene iznose rata kredita u odnosu na iznose koje bi tužiteljica bila u obvezi platiti tuženiku prema ugovorenom tečaju kune spram švicarskog franka na dan isplate kredita, prema usklađenom tužbenom zahtjevu od 25. studenog 2025. (list 105 spisa), a nakon provedenog financijskog vještačenja, u iznosu od 7.473,68 €, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dospijeca svakog pojedinog plaćenog anuiteta pa do isplate, te troškovima postupka sa zakonskom zateznom kamatom.

Tužiteljica smatra da zaključenjem Dodatka ugovora o kreditu (konverzije) nije došlo do potpunog obeštećenja tužiteljice kao potrošača.

2. U odgovoru na tužbu (list 50 spisa) tuženik u bitnome ističe da su tužba i tužbeni zahtjev neosnovani te zaključno da je u konkretnom slučaju ugovorna volja stranka ugovaranje upravo promjenjive, a ne fiksne kamatne stope i ugovaranje kredita s valutnom klauzulom, da je valutna klauzula zakonom izričito dopuštena klauzula te da je očito kako je prilikom sklapanja spornog ugovora o kreditu s tužiteljicom, tuženik u potpunosti postupio u skladu s pozitivnim propisima kao i načelima hrvatskog pravnog poretka, te nije ni na koji način počinio povrede koje mu tužiteljica pokušava imputirati navodima iz tužbe, niti prilikom sklapanja ugovora, a niti kasnije, prilikom mijenjanja tečaja. Tuženik ističe prigovor zastare, te konačno predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška tuženiku.

Tuženik također osporava status tužiteljice kao potrošača te navodi da ista nema pravni interes za podizanje ovakve tužbe s obzirom da su stranke zaključile Dodatak ugovora o konverziji 15. siječnja 2016. godine te da je tim ugovorom tužiteljica obeštećena u cijelosti. Tuženik je uložio i prigovor radi prijeboja.

3. Među strankama nije sporno, a što proizlazi iz dokumentacije u koju je izvršen uvid i koja je pročitana, da su zaključile i to tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor Ugovor o kreditu, 12.6.2006. u iznosu od 75.000,00 CHF u protuvrijednosti kuna po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita, koji je kredit odobren za kupnju stana, s rokom otplate 180 mjeseci.

4. Među strankama je sporan osnov i visina tužbenog zahtjeva, jesu li odredbe predmetnog ugovora koje se tiču ugovaranja valutne klauzule u CHF nišetne, odnosno je li u tom slučaju tuženik dužan vratiti tužiteljici ono što je stekao temeljem nišetne odredbe o valutnoj klauzuli, sporno je je li u konkretnom slučaju nastupila zastara i tužiteljčin status potrošača.

5. Ovaj sud je u konkretnom postupku vezan pravnim stavom izraženim u presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. kojim je taj sud odbio žalbe tuženih banaka te potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. i u bitnome utvrdio da su tužene banke (uključujući i ovdje tuženika) povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovora o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu.

Prema tome, Visoki Trgovački sud Republike Hrvatske pravomoćno je utvrdio da su sve tužene banke (i ovdje tuženik) koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli.

Protiv ove odluke, banke su podnijele revizije o kojima je Vrhovni sud Republike Hrvatske odlučio presudom i rješenjem poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019., među ostalim, točkom II., odbio kao neosnovane revizije "prvo-sedmo tuženih protiv drugostupanjske presude u dijelu (toč.1., 2., 3., 4., 5., 6., i 7. izreke) kojim je utvrđeno da su te banke u određeno navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak...".

U obrazloženju navedene odluke navodi se da je drugostupanjski sud postupajući po ukidnom rješenju ovog suda, a polazeći od činjeničnih utvrđenja iz prvostupanjske presude te sadržajno postupajući na temelju odredbe čl. 373.a ZPP-a, njihovom procjenom utvrdio za ovaj spor odlučne činjenice glede postupanja tuženih banaka vezano za pregovaranje, odnosno sklapanje s klijentima ugovore o kreditu u kojima je glavnica kredita bila vezana uz valutu švicarski franak... i to baš: -da su ugovorne odredbe iz takvih ugovora o kreditu svih tuženih banaka bile nerazumljive za klijente, jer da im nisu na valjan način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi po klijente kao potrošače, -da su tužene banke kao trgovci bile svjesne rizika po korisnika kredita kao potrošače zbog ugovaranja ovih kredita uz primjenu valutne klauzule u švicarskim francima..., -da su te banke svjesno propustile o tome informirati klijente kao buduće korisnike kredita.

6. Ovakva odluka donijeta u postupku zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača, prema odredbi čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012 i 56/2013) odnosno čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/2014), obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete uzrokovane postupanjem tuženika odnosno radi isplate.

Konačno, i čl. 502.c ZPP-a, određuje da se fizički pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a, st. 1. ovoga zakona (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava), da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

7. U pojedinačnim potrošačkim sporovima, banke su ovlaštene tvrditi i dokazivati da su u postupku sklapanja pojedinačnog ugovora o kreditu ipak na drugi način dale odgovarajuće obavijesti potrošaču o naravi, rizicima i posljedicama osporenih ugovornih odredaba na određivanje njegove novčane obveze i da je potrošač, unatoč punoj obaviještenosti, svejedno pristao na sklapanje takvog ugovora, slijedom čega je u konkretnom slučaju tuženiku omogućeno dokazivanje te okolnosti, kao i utječe li ista na primjenjivost (direktni učinak) pravomoćnih presuda donijetih u kolektivnom sporu i na ocjenu poštenosti (ništetnosti) odredaba konkretnog ugovora.

8. U tom smislu saslušana je tužiteljica čiji iskaz sud prihvaća kao neposredno uvjerljiv i iskren, a iz kojeg proizlazi da je 2006. godine uzela kredit radi adaptacije kuće i rješenja stambenog pitanja, koju kuću je koristila isključivo u privatne svrhe. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu bila joj je bitna visina rate kao i broj rata ugovora. Nije znala što je to valutna klauzula, nitko ju nije spominjao, znala je da je kredit u CHF-u. Nije mogla mijenjati pojedine odredbe ugovora. Zaposlenici banke joj nisu pojašnjavali bilo kakve rizike ugovaranja takvog kredita. Iz iskaza tužiteljice je vidljivo da je ista po struci socijalni pedagog te da nije imala svoj obrt ili tvrtku. To upućuje na zaključak da tužiteljica nema potrebna znanja da bi mogla razumjeti odredbe promjenjive kamatne stope i valutne klauzule.

Sve se to odnosi i na zaključeni Dodatak ugovora o kreditu (konverzija) jer tužiteljica kao potrošač nije dobila potrebna saznanja od banke.

9. U odnosu na osporeno svojstvo potrošača tužiteljice, za ovaj sud nema dvojbe o tome da je tužiteljica predmetni ugovor zaključila u svojstvu potrošača, koji pojam definira odredba čl. 3., u vrijeme sklapanja ugovora važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003, 46/2007 i 79/2007), a nepobitno je da je tužiteljica kao fizička osoba s tuženikom sklopila predmetni ugovor radi rješenja stambenog pitanja, što je bila i ugovorena namjena kredita. Pri tome, za prosudbu svojstva potrošača mjerodavan je kriterij svrhe za koji je fizička osoba sklopila predmetni ugovor o kreditu, dok iz dokumentacije priložene spisu i iskaza tužiteljice ne proizlazi da bi svrha rješenja stambenog pitanja bila obavljanje poslovne djelatnosti ili da bi se predmetna nekretnina koristila za obavljanje djelatnosti, a tuženik nije naveo niti jednu činjenicu koja bi dovela u sumnju svojstvo potrošača tužiteljice. Osim toga, bitno je uzeti u obzir i okolnosti da je tužiteljica, kao korisnik kredita i fizička osoba, u svakom slučaju u

slabijem položaju u odnosu na tuženika kao kreditora, pa je upravo na tuženiku teret dokaza da tužiteljica eventualno ne bi bila prosječni potrošač, što tuženik tijekom postupka nije uspio dokazati.

10. Zaključno, tuženik nije iznio niti jednu činjenicu koja bi dovodila u pitanje svojstvo tužiteljice kao potrošača, a niti je dokazao da bi u spornim odredbama s tužiteljicom pojedinačno pregovarao. Ugovor je sastavljen prema standardnom, tipskom obrascu tuženika. Tvrdnje tuženika da je tužiteljicu informirao na valjan način i objasnio joj posljedice i doseg ugovornih odredbi o promjeni valutne klauzule u CHF, nisu ničim dokazane, a upravo suprotno, utvrđeno je presudom donesenom u postupku kolektivne zaštite interesa i prava potrošača.

11. Valja istaknuti da nedvojbeno nije zakonom zabranjeno ugovarati valutnu klauzulu, međutim ne na način kako je to tuženik u konkretnom slučaju učinio, odnosno bez da je tužiteljicu informirao o mogućim rizicima.

12. Slijedom navedenog, u predmetnom individualnom sporu ima se primijeniti pravno utvrđenje iz postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. za utvrđenje da su ništetne odredbe ugovora u valutnoj klauzuli vezane uz CHF, a time su ništetne i odredbe ugovora o kreditu zaključenog između stranaka 12.6.2006. u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu CHF, sve temeljem čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012 i 56/2013) odnosno čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/2014), uz daljnju primjenu Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Sl. I. EZ 193 L 95/29) u vezi s čl. 3. i 4., čl. 269., čl. 272. i čl. 323. ZOO-a te čl. 502.a. i c ZPP-a.

13. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva, proveden je dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Lidiji Jurković koji nalaz i mišljenje sudskog vještaka sud prihvaća u cijelosti jer je izrađen u skladu s pravilima struke i temeljem raspoložive dokumentacije.

Iz nalaza i mišljenja kao relevantno proizlazi da ukupna razlika između anuiteta s osnove valutne klauzule za koje je nalazom utvrđen više plaćeni iznos iznosi 7.473,68 eura (list 86 spisa).

14. Vještak je nalaz i mišljenje izradio s danim mu zadatkom, pa kako je prigovor tuženika primarno pravne naravi, ističe se da je sud vezan za utvrđenja iz postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. da su ništetne odredbe o valutnoj klauzuli. Osim toga, vještak se i pisano očitovao na sva pitanja i prigovore tuženika na način da je ostao kod svog pisanog nalaza i mišljenja. Tuženik se očitovao da nije potrebno usmeno saslušanje vještaka. Stoga je valjalo prihvatiti nalaz financijskog vještaka u cijelosti.

15. U odnosu na isplatu iznosa po osnovi nepoštene ugovorne odredbe vezanu uz valutnu klauzulu, kolektivni je spor pravomoćno završio 14. lipnja 2018., te od tog dana nije protekao zastarni rok za podnošenje tužbe po toj osnovi. Naime, podnošenjem kolektivne tužbe Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača došlo je do prekida zastare. Pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa došlo je do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći od početka od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te žalbe, dakle od 14. lipnja 2018. Kako je tužba u ovom predmetu podnesena 12. lipnja 2023., to do tada nije istekao zastarni rok od 5 godina po čl. 225. ZOO-a (tako i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018.), to je tuženikov prigovor zastare neosnovan.

16. Slijedom navedenog, tuženik je sukladno odredbi čl. 323. ZOO-a, dužan vratiti tužiteljici što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom, odnosno bez osnove sa zakonskom kamatom od dana stjecanja jer se ima smatrati nepoštenim stjecateljem. Osnovanost visine tužbenog zahtjeva kao i dani kad su učinjene uplate, od kojeg teku zatezne kamate na iznos svakog pojedinog preplaćenog iznosa kako je to navedeno u točki I izreke presude, proizlazi iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka kako je naprijed obrazloženo pa je valjalo na temelju odredbe čl. 323. st.1., čl. 1111. st. 1., čl. 1115. i čl. 29. ZOO-a, te odredbe čl. 328. ZPP-a, odlučiti kao pod točkom I izreke.

U tijeku postupka je utvrđeno da tužiteljica konverzijom nije u potpunosti oštećena te da stoga ima pravni interes za podizanje ovakve tužbe.

17. U odnosu na prigovor tuženika vezano za tzv. negativne razlike, valja istaknuti da je sud stava da tuženik nema pravo na isplatu iznosa u vidu razlike tečaja za iznos tzv. negativnih razlika, tj. za razdoblje otplate kredita kada je tuženik obračunavao tužiteljici i naplaćivao anuitete kredita po tečaju nižem od prodajnog tečaja tuženika za CHF važećem na dan korištenja kredita. Naime, kada je tuženik kao banka, te jača ugovorna strana, nakon sklapanja ugovora anuiteta i kredita obračunavala po tečaju koji je niži od tečaju na dan sklapanja ugovora o kreditu i na dan korištenja kredita, tuženiku ne pripada pravo na bilo kakvu nadoplatu, niti tuženik ima tražbinu prema tužiteljici kao potrošaču za ona razdoblja kada je anuitete obračunavao i naplaćivao po tečaju nižem od onog koji je vrijedio u vrijeme sklapanja ugovora, tj. na dan korištenja kredita. U konkretnom slučaju, tuženik je kao jača ugovorna strana povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditu i koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne obveze na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi zaključivanja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana čime je tuženik postupio suprotno odredbama tada

važećeg Zakona o zaštiti potrošača, kako je to konačno i utvrđeno u kolektivnom sporu. Stoga tuženik, kao trgovac, koji je kriv za sklapanje ništavih odredba ugovora, konkretno odredbe o valutnoj klauzuli, nema pravo od tužiteljice kao potrošača, zahtijevati bilo kakvu naknadu ni iz osnove naknade štete koju je eventualno sam pretrpio zbog djelomične ništavosti ugovora obzirom da takvo pravo, u smislu odredbe čl. 108. ZOO-a, pripada samo onoj ugovornoj strani koja nije odgovorna za sklapanje ništetnog ugovora, a to je tužiteljica. Uostalom, tužiteljica nije ništa primila niti stekla bez osnove, budući je uplate primio tuženik, pa ne postoji obveza za vraćanjem nečega što nije primio. Pri tome, sud ukazuje na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Rev 549/2023- 4 od 18. prosinca 2023. u kojoj je zauzeto pravno shvaćanje da cit: „U slučaju izostanka prigovora radi prebijanja ili materijalnopravnog prigovora prijeboja ili protutužbenog zahtjeva, u postupcima u kojima tužitelji potražuju isplatu preplaćenih mjesečnih iznosa po osnovi ništetnosti odredbe o CHF valutnoj klauzuli, sud nije ovlašten niti dužan umanjivati tužiteljičinu tražbinu s tzv. potplaćenim iznosima, odnosno negativnim tečajnim razlikama koji se odnose na razdoblje kada je tečaj HRK – CHF bio manji od tečaja HRK – CHF na dan isplate kredita.“ Stoga je valjalo prihvatiti zahtjev za isplatu ukupne razlike s osnove valutne klauzule za sve anuitete za koje je kako usklađenim tužbenim zahtjevom, tako i nalazom utvrđen više plaćeni iznos.

Osnovan je prigovor zastare tužiteljice u odnosu na tražbinu tuženika iz prigovora radi prijeboja s obzirom da je prigovor radi prijeboja podnesen tek u tijeku ovog postupka u podnesku od 25. listopada 2023. godine (list 67 spisa) pa je tako istekao zastarni rok od 5 godina jer je tražbina tuženika dospjela u vrijeme otplate kredita u razdoblju od 21. listopada 2008. pa do 21. rujna 2015. godine.

Zbog svega navedenog valjalo je odbiti prigovor prijeboja tuženika od 25. listopada 2023. godine (list 67 spisa) kako je to naznačeno u točki IV. izreke.

Tuženik je svoju tražbinu iskazao u iznosu od 34.834,94 kuna, a na pripremnom ročištu je taj iznos prikazao u eurima tako da isti iznosi 4.623,39 eura.

18. Zahtjev tužiteljice za isplatu s osnove razlike preplate s razlikom neotplaćene glavnice kredita u iznosu od 2.663,16 eura je odbijen kao neosnovan budući da utvrđivanje ništetnosti Dodatka ugovoru kojim je provedena konverzija nije predmet ovog spora. Iznos glavnice na dan konverzije utvrđen je Dodatkom ugovoru o kreditu koji je tužiteljica prihvatila, a u tužbi nije iznijela činjenice da bi dodatak ugovora bio ništetan u odnosu na glavnice niti da je konverzija provedena protivno odredbama ZID ZPK/15.

Stoga je valjalo odbiti ovaj dio tužbenog zahtjeva kako je to navedeno u točki III. ove izreke.

19. Nije osnovan niti prigovor tuženika o mjesnoj nenadležnosti ovog suda. Odredbom članka 81. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega trgovac nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Identične odredbe sadrži članak 96. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07), kao i članak 49 Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14), a navedeni Zakoni usklađeni su s Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Odredba članka 16. Ugovora, kao odredba unaprijed formuliranog ugovora nije bila posebno pregovarana, te tužiteljica nije mogla utjecati na njezin sadržaj, a uzrokuje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužiteljice kao potrošača, jer bi ona čije je prebivalište u Kutini, radi zaštite svojih prava, u slučaju vođenja parničnog postupka pred sudom u Splitu bila podvrgnuta dodatnim troškovima i potrebi ulaganja dodatnog vremena, što se ne odnosi na tuženika, s obzirom da se njegovo sjedište nalazi upravo u Splitu.

Zbog svega navedenog valjalo je odbiti prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Kutini koji je uložio tuženik.

20. Tužiteljici je dosuđena naknada parničnih troškova sukladno uspjehu u parnici, temeljem odredbi članka 154. Zakona o parničnom postupku, a troškovi se odnose na: sastav tužbe, sastav podnesaka od 25.11.2025., zastupanja na ročištima od 18.9.2025. i 23.4.2026., sve po 200,00 eura, pristup na ročište za objavu presude 100,00 eura, što sveukupno iznosi 900,00 eura.

Tužiteljica je imala i troškove financijskog vještačenja u iznosu od 300,00 eura. Stoga ukupni parnični troškovi tužiteljice iznose 1.200,00 eura.

Što se tiče uspjeha u parnici tužiteljica je uspjela u cijelosti s dijelom deklaratornog tužbenog zahtjeva pa je njen uspjeh u tom dijelu 100 %.

Međutim, što se tiče dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na isplatu tužiteljici je dosuđen iznos od 7.473,68 eura, a odbijena je s dijelom tužbenog zahtjeva u iznosu od 2.663,16 eura. Uspjeh tužiteljice u tom dijelu tužbenog zahtjeva je 74 %, a tuženika 26 %. Razlika uspjeha stranaka iznosi 48 % u korist tužiteljice.

Ukupni uspjeh tužiteljice u parnici iznosi 74 %.

Stoga je tužiteljici dosuđena naknada priznatih parničnih troškova od 1.200,00 eura u visini od 74 %, a što iznosi 888,00 eura.

U Kutini 2. lipnja 2026.

S u d a c
Draženko Stanušić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda u roku od 15 dana od dana dostave ovjerenog prijepisa ove presude. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

O tom obavijest:

1. Odvjetnica Ana Posavčić, Kutina, Kolodvorska 3/I
2. Odvjetničko društvo Žurić i Partneri d.o.o., Zagreb, Savska cesta 32

Broj zapisa: **9-30888-ddadb**

Kontrolni broj: **03f08-33ff4-823b5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Kutini** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.